

Signe Reuterskiöld "Nu tystne de klagande ljuden och stille sig tårarnas flöden". Så gå de sin väg genom Sankte Knut de båda begreppen glädjen och allvaret, livet och döden, dagen och natten. Som en mosaik vävd av vita och svarta rutor är vårt liv. Det är ingen förunnat att få trampa på uteslutande vita rutor under sin jordevandring. Det är kanske rent av så vist ordnat, av den outgrundlige, över allt förnuft höjde härskaren, över både livet och döden, att det rent av fordras ett samspel mellan de vita och de svarta rutorna för att det skall bli harmoni över livets underfulla konst.

Vid förra Knutsgillet för jämt ett år sedan satt Signe Reuterskiöld i vår krets, ljus och glad och lycklig vid sin högreste väns sälla makes sida. Friden endråkten och glädjen härskade vid gillesbordet och med liv och lust deltog den levnadsglada förtjusande överstinnan i långdansen. Nu är det sorgens mörka täckelse som av det obevekliga ödet svepts kring hennes älskliga drag. Men ej med tårar skall idag hennes minne firas, vi har intet annat att göra än att böja oss vår de rådslag som blivit oss givna och varom vi intet kunna döma.

Och så mina bröder och systrar i Sankte Knut, nu i det nya årets nyss begynnande morgon väckt, när ett ljusnande skimmer alltmer börja skönjas över dagarnas och nätternas flykt genom tiden, lysa vi Gillets frid och ro över den livbejakande Knutssystemen Signe Reuterskiöld som fordrade så mycket av livet och som också så mycket blev givet.